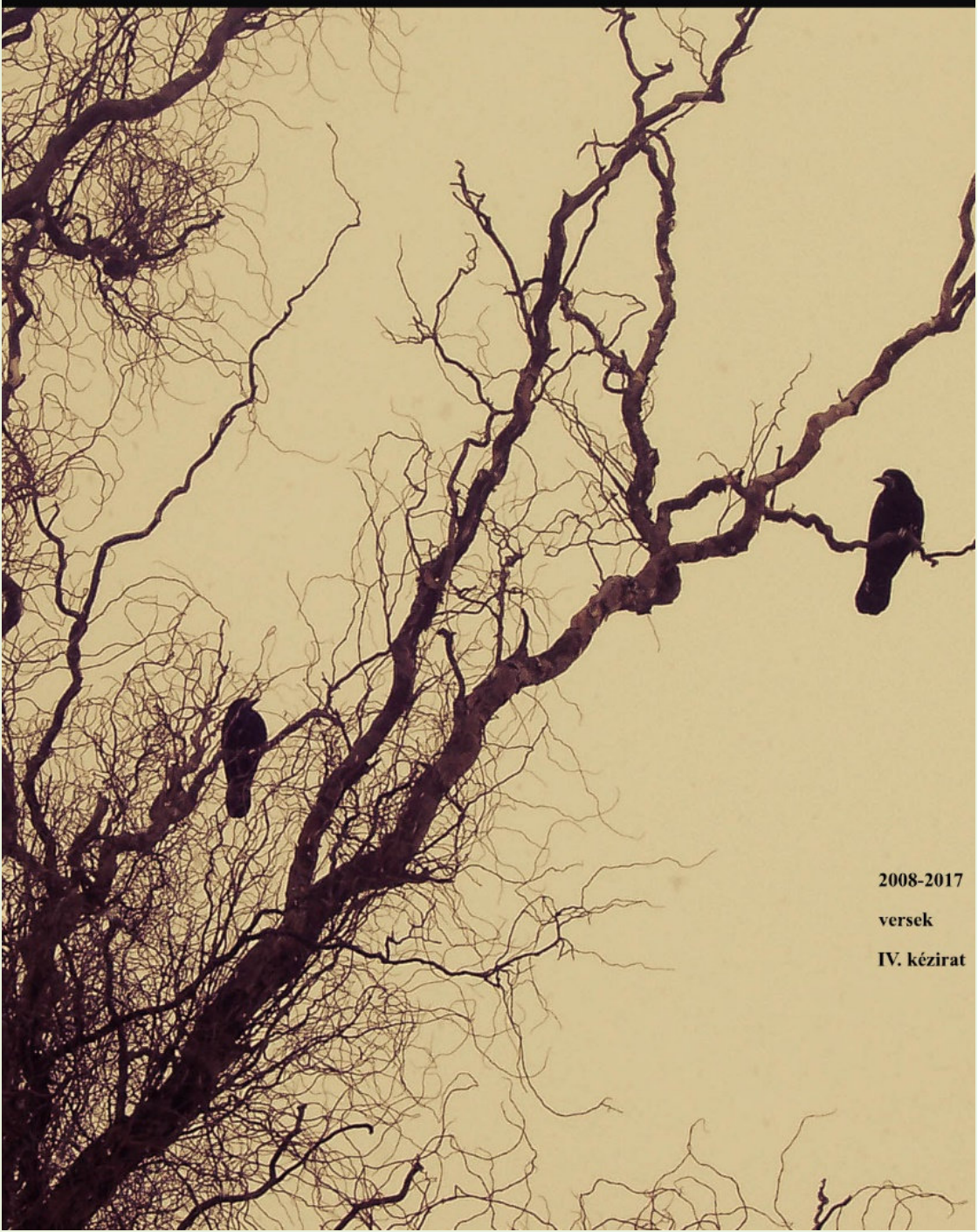

...mégis eshet örökké...

FEKETE SZIVÁRVÁNY

Ószfalvy László

2008-2017

versek

IV. kézirat

*Befogadva a sötétség. Nem szükséges rossz immár,
hanem szükségesség. Idegen ágyakban,
idegen karokban. Sehol sincs már az otthon.
A szerelem elérhetetlen.*

Lassú éjszakákon

Keserű sírhalmokon megfogant virágok
Sikoltanak, ezek a gyönyörű rútságok.
Megállok egy percre, és magam körül látom
Az összes be nem teljesült, áhított álmom.
Koszorút viselnek és névtelen keresztet;
A halálban is megkapták ékszereiket.

Simogatja a fejem a szitaló pára,
Az éjszaka és a szívem hűsége párja.
Olyan vidámnak tűnik nekem néha még az,
Ahogy utcák sárga fényében felém szaladsz.
Minden lámpa alatt egy újabb vak látomás;
A csípős szél nem kérhet, nem adhat megváltást.

Volt valaha egy feladatomból, de nem lelem,
Az Ördöggel eladatomból, kutasson bennem.
Ő mindent megtalálhat a belső káoszban:
Amikor ott álltam a hegytetőn Spártában,
Lágyan érintette meg a tépett lelkemet,
Azóta már csakis tövisgubót teremhet.

Debrecen, 2008. június 20.

Tátongó sötétség

Puha árnyak suhannak át most rajtam,
Pedig a szívem régen tűzre dobtam.
Azt hiszem, nem mennek el egy ideig,
Bárcsak tudnék aludni ezer évig.

Az elrozsdásodott kulcsot nem lelem,
Így nem engedhetem be a fényeket.
Fekete szivárványt csókoltam szépre,
Nem gondoltam én a szelíd mennyekre.

A hegyi utak magányos porában
Felnyögtem a végtelen éjszakában.
Sűrű erdő árnyakat rántott elő,
Ezer lidérc várt rám a lombok felől.

Messzi csillagok megtalálták testem,
Zarándokutakon mentették lelkem.
Végtelen tejutakra szippantottak,
Mindent elvettek, majd a földre dobtak.

Itt fekszem most az ágyamhoz kötözve,
Egyvalami volna segítségemre.
Túlvilági álmokból áradj belém,
Atomokra hullva születnék ismét.

Debrecen, 2008. június 20. – 2008. június 23.

Ha repülhetnék

Ha repülhetnék, örökké utaznék,
Szélnek, esőnek a hű társa volnék.
Ha repülhetnék, nem lennék köztetek,
Mosolyognék rátok, csak szenvedjetek.

Oly messze mennék, amennyire lehet,
Felhőkbe szórnám a rossz emlékeket.
Elhagynám ezt a földet megtisztulva,
Megszületne a magány szabadsága.

A csillagokba vésném minden dalom,
Nem rettentene semmilyen hatalom.
Gyöngé hízó szókra én nem felelnék,
A messzi végtelenben vágyként úsznék,
Ha repülhetnék.

Messze, az univerzum határáig,
Azon is túl, jómagam otthonáig.
Várnám, látok-e csodát, egyet, százat,
De nem maradnék, a tétlenség fáraszt.

Ha repülhetnék, egyszer visszatérnék,
Felszakadt szívedre egy tapaszt tennék.
Szétszórnám hamvaid súlyos kozmoszban,
Felfalnám lelked, tovább én hordozzam.

Debrecen, 2008. június 24.

Elsodorva

Magadon kívül
Semmit se végy komolyan.
Nem lesz legbelül
Semmi kimondhatatlan.

Behunyom szemem,
Arra várok szüntelen.
Hogy a képmásod
Engem hazarepítsen.

Erdő a hazám,
Egy párás, szürke csillag.
Közepén tisztás:
Szentély a virágomnak.

Nincsen itt holnap,
Ragadj hát meg azonnal.
Kincsed a vén Nap,
Utazhatsz holdsugárral.

Varázsom fakult,
Bolond remények úznek.
Ha ő elvadult,
Bennem új tűz született.

Míg nem lesz otthon,
Vigyázzatok magamra.
Hogyha elkésnék,
Fektesetek síromra.

Kisvárdra, 2008. július 5.

Meghalt józanság

A valóság fekete szárnyai csapdosnak,
Ördögök durva nyelvei nyaldosnak.
Elveszett minden velem született tisztaság,
Ellen nem állhatok neked soha már!

Debrecen, 2008. július 30.

Hagyjál békén

Mi lenne, ha Isten gyónna?
Ha nyílt lapokkal játszana?

Már az Ördög mögém állt, és
Széttárta karját.
Mi egyre csak távolodunk,
Egész álló nap
Homályban tapogatózunk.

Mi lenne, ha vérem folyna?
Egy seb mindent megoldana?

Debrecen, 2008. szeptember 6.

Lekésve

Kissé elhiszek minden hazugságot,
Kifordítva tálalom a valóságot.
Hiteles szemeim megtévesztenek,
A lelkeből én rögtön mintát vehetek.

Elolvadsz arcomban, nem vágysz innen el,
Meleg kakaóval jó egy hűvös reggel,
Egy interjún ülünk tétován, bambán,
Elszalasztottunk néhány gyönyörű órát.

Debrecen, 2008. szeptember 26.

Ha eljön az éj

Ha eljön az éj,
Fáradt messzeség
Pihen meg árván
A hangom ágyán.

Benned fogan meg
Ezer álmvágy,
Az éj parancsa
Úz el tehozzád.

Sötét, hideg szem
Nyílik csendesen.
Átkát szétszórja,
Ütött az óra.

Mélyen szeress meg,
Seb a szívemen,
Lüktet kegyetlen
Táncokat járván.

Ha eljön az éj,
Bágyadt szenvedélyt
Csókol tűzzel rám
A vad szomjúság.
Te itt maradtál,
Szól a halott lány,
Egy nap majd meglásd,
Visszatérsz hozzám.

Rád hagytam mindent,
Lelkem, meztelent.
Komor fák alatt
Hangom megremeg.

Lombját megtépi
Könnyező esti,
Véres imáknak.
Feltámadásnak.

Adtam lényegem.
Testem kietlen,
Kihalt tájait.
Levelek lepik.

Ha eljön az éj,
Illatod a kék.
A szél elhordja.
Ősvizek partja.

Debrecen, 2008. október 4. - 2008. október 5.

Talányban fogant

A világ csak jobb lehet nélkülem,
A Pokol pedig rosszabb énvelem.
Testemet vetem az állóvízbe,
Fülemben cseng elmúlás-zenéje.

Távolodom most mindentől végre,
Szűz mosolyt szórok fel a nagy égre.
Madarak ragadják el lelkemet,
Éjfeketék a síri követek.

Tátongó úr, démonok rajzanak,
Korhad lelkem, nagyokat harapnak.

Debrecen, 2008. október 15.

A létezés elviselhetetlen színei

Nem adok már ihletet senkinek,
Nem láttok már tartalmas szemeket,
Csak azt, ki temeti a színeket,
Aki csak feketét lát bennetek.

Sőt, érzi, a lelketek szivárvány,
Oly, amit másnak oda nem adnál,
Belső aranypénze így elrozsádál,
A szerelem véreként alvadtál.

Éjszakákon énhozzám szökött át
Egy bős, tajtékzó, pusztító hullám,
Amely most már mindenkit fenyeget,
Késő leporolni a színeket.

Mert amíg csak én látom, nekem fáj,
Habár fájdalommat én átadnám,
Téged tudatlanul ér a halál,
Egy rakás kincs tetején koldultál!

Debrecen, 2008. október 22.

Utazás

Szomorú arcomat párnákba temetem,
Ne kelljen a kiürült szemedbe néznom.

Mágikus jeleket rajzolok a falra,
Takaróm rezdül, és repít az álmokba.

Itt sem vagyok, valóságban hagylak téged,
Már szelem is az álombéli egeket.
Nagyon-nagyon messze innen földre szálllok,
Gyermekkorai mesékben otthont találok.

Illatos szőlőlugasok, tarka rétek,
Én minden apró csodát újra megélek.
Romos falú régi ház szűrő illatát,
Az ősöreg kezek érdes imádatát.

Debrecen, 2009. október 25.

Sötéten

Utolsó erőmmel vonszolom testemet,
Magam után húzom kiszáradt lelkemet.
Az izzó nap ott fent fejem felett lebeg,
Mint egy ősi átok, elkísér engemet.

Régi arcaim végleg elégték bennem,
A visszautat én soha meg nem leltem.
Mostanra dugába dőlt minden szép tervem,
Koromfeketére égett ki mindenem.

Az újabb napok monoton kínlódása,
Kegyetlen hetek hamis derülátása,
Szobám falán éjszakai árnyak tánca,
Minden szó szög volt sorsom koporsójába.

Mozdulatlan fekszem sivatag porában,
Szemem nyitva, téged látni kívánsága.
Majd elalszom csendben, hideg éjszakában,
A megváltó kegyelemdöfésre várva.

Debrecen, 2009. november 20.

Az éj olyan, mint akkor

Az éj olyan, mint akkor,
Csak én változtam.
Hiányzott drága arcod,
Hát megálmodtam.

Lázban fürdő takaróm,
Édes szemfedél.
Elmosódik minden, ha:
Elindulok én.

Szerelem-keserű könny
Tör fel szemedből.
Csókot hoztam én neked,
Szádra az elsőt.

Szép arcod huncut mindig.
Hajad rejteke.
Aztán testünk összeér,
Repülünk egyre.

Sötét lesz majd hirtelen,
Fekete örvény.
Kétségbeesve kellesz,
Mily vak éberség.

Idegen az ágyamban,
Az vagyok most is.
Nézem a sivár plafont,
Életem hamis.

Hamis, mint részeg ének;
Jő odakintről.
Értelme az estének,
Kértél szívemtől.

Az éj olyan, mint akkor,
Csak én változtam.
Hiányzott drága arcod,
Hát megálmodtam.

Debrecen, 2010. január 18.

Hirtelen megszakad

Mint az álom, hirtelen megszakad,
Tova, eltűnik minden pillanat.
Felhőkkel utazik, a szél űzi.
Az Esték Lánya hajába tűzi.

Gondolatom újra bőrdhöz ér,
Szíved még árnyékomtól is úgy fél.
Nem hiszel, nincs már benned érzelem,
Egykor vonzott, most taszít rendesen.

Mint az álom, hirtelen megszakad,
A sárba fullad minden hétköznapi.
Mosdatlan testem, kérges a lelkem,
Én már csak a félhomályt szeretem.

Gondolatom újra hajadhoz ér,
Hozzád ér, de nem képes, el nem ér.
Pedig tőled még kér, csak kér újra.
Süket fülekre lel, lezárt múltra.

Mint az álom, hirtelen megszakad,
Életem alkonya, nyugszik a nap.
Egy magányos pusztában bukik le,
Eltűnik lassan, valahol messze.

Mi szép bennem, őrzi egy idegen,
Ki szeretett titokban, csendesen.
De hallgatott, és én őt nem láttam,
Mert rád gondoltam, és gondolok most,
A halálban.

Debrecen, 2010. január 22.

Az én bánatom

Az én bánatom olyan, mint a tenger,
Ellepi a partot, de egy nap útra kel,
Helyet ad az örömnék és a fénynek,
Az összes badar, tejszínhabos mesének.

Véli távolból, bármi övé lehet,
Gőzerővel megindul, és elnyel mindent.
Rombol homokvárat, mások mosolyát,
Eközben nem érti, hogy miért átkozzák.

Elmos mindent, ami útjába akad,
Ékszert, fényképet és szerelmes nyarakat.
Elterül teste, kérkedve hívogat,
A mámorban issza igéző szavadat.

Ha ad valamit, az kiélt és rozsdás,
Az ajándékát gúnyosan visszadobják.
Olykor vad, tajtékos haragra gerjed.
Pusztít mindenkit, ki közelébe téved.

Az én mély bánatom pont olyan, mint te,
Gyönyörű, vonzó, az éjszaka ékköve.
Úgy tud gyógyítani, hogy függő leszek,
Én azért szeretlek, hogy gyűlölhesselek.

Debrecen, 2010. február 24.

Segíts, vagy taposs el

Istenem, alázattal kérlek téged,
Segíts, vagy taposs el engem már végre.
Ne hagyj kétségben, fetrengék ösztönben,
Lelkem nem bírja ebben a börtönben.

Szállj végre alá, és mutasd jószágod,
Szedj szét, teremts újra, ahogy kívánod.
Részeimből alkoss egy új életet,
Vagy ments meg, és emelj vissza engemet.

Isteni munkád itt nem végezhetem,
Ömlő mocsokban, bűzben és a szennyben.
Ostoba emberek között nap mint nap,
Gyarló jellemük bensőm kifacsarta.

Emelj fel vagy taszíts le, dönts hát végre,
Szeretehetsz a legvadabb ellenségre.
Tudod te, a pokol itt, a földön van,
Adj választ, vagy elpusztítom önmagam.

Debrecen, 2010. február 25.

Isten óvjon meg

Ha rám nézel, árnyékom takar,
Édesen menekülsz is egyből,
Örök sötétséget ki akar:
Nem vagyok jó.

Reccsen a padló, nincs ott senki,
Az ezeregyszázadik oldal,
Elfeledtem sajnós nevetni:
Nem vagyok jó.

Tavaszi. Előbújtak emberek,
Babakocsi, műanyag motor,
Egy más utat kell, hogy keressek:
Nem vagyok jó.

Kis piac, akad minden jóból,
Lopás, férgek, mérgek és csalás,
No de elég a szürke szókból:
Nem vagyok jó.

Üvegszemek, a zsúfolt lelkek,
Sorban álló, eltorzult lények,
Az ocsmány testüktől émelygek:
Nem vagyok jó.

A visszaút mindig rövidebb,
A nap is mindig arcomba süt,
A testem egyre csak éhesebb:
Nem vagyok jó.

És mindig jön valaki szembe,
Hányinger fojtogat, kerülget,
Fordulok, nem nézek szemébe:
Nem vagyok jó.

Már látom azt az otthont, igen,
Csendben újra önmagam vagyok,
Nyugodtan, szabadon, idebent:
Nem vagyok jól.

Debrecen, 2010. március 22.

Vannak, akik azt mondják

Vannak, akik szüntelen azt mondják,
Az élet egy vicc, gyere hát, igyál.
Vannak, akik már nem is nevetnek,
Apátiában, magányban élnek.

Éjjelente mindig jön a zene,
A magány hű, esti kísérője.
Telihold süt be az ablakomon,
Szeretett éjszakám kérem, adjon.

Fekete levegője élelem,
Az életem ilyenkor élhetem.
Esti zajok, néptelen illatok,
Újjászületett ismerős parkok.

A lombok által védett, korhadt pad,
Ide búvok, lelkemet békén hagyod.
Késő emlék, mámoros bódulat,
És nem jön senki, aki elaltat.

Bár közöm nem volt soha hozzátok,
Láttam halmazon kívül világot.
Azért az mégiscsak rémes rémtett,
Hogy mindig volt, aki megszeretett.

Hajnali fény, ébredő madarak,
Mást hívogatnak, engem zavarnak.
Szaporázva lépteim, azt látom,
Tűnik holdam, haldoklik barátom.

Megperzselt szívem túléli a fényt,
Csak sebezni tudott, gyenge volt még.
Egyszer az éjszakában maradok.
Nem jövök? Hagytam, hogy elragadjon.

Debrecen, 2010. március 29.

Eltűnt

Nem szóltatok hozzá,
Nem is kérdeztétek,
Furcsának véltétek,
Eltűnt.

Nem láttátok meg őt,
Ha éppen szembe jött,
Minden várost kinőtt,
Eltűnt.

Szavakat mondtatok,
Csak azt, mit akartok,
Végül, már hallgatott,
Eltűnt.

Öltétek sikolyát,
A segélykiáltást,
Gyötört hattyúdalát,
Eltűnt.

Debrecen, 2010. március 30.

Embortelen emberek

Embortelen emberek,
A koldustól elvesznek.
Rúgnak is rajta párat.

Embortelen emberek,
Karácsonyt ünnepelnek.

Kitaszított állatok,
Itt semmi sem változott.
Ásít a fekete úr,
A munkám átkozott nyűg.
Elnyel most a mindenség.
Ne lássam a teremtést.

Embortelen emberek.
Mosolyogva temetnek.
Átkot szórnak őszintén.

Embertelen emberek.
Templomban énekelnek.

Debrecen, 2010. április 1.

Leszek én

Leszek ítélet.
Hazug ígéret.
Eltiport szívek vándora,
Kifosztott lelkek alkonya.

Leszek a titok.
Elhalkult szitok.
Fülledt szobák fuvallata,
Elhagyott ágyak varázsa.

Leszek az árnyék.
Sötét hagyaték.
Éjben rejlő sejtelmesség,
Egy visszatért lehetőség.

Leszek a véred.
Mi téged éltet.
Tűzvörös ajkad mámore,
Hófehér tested bársonya.

Leszek bűnbakod.
Húsból templomod.
Vadult elméd céltáblája,
A haragod szent oltalma.

Leszek, ki elhagy.
Már nem zavarhat.
Sírod szürke kőkeresztje,
Emléked fagyott őrzője.

Debrecen, 2010. április 27.

Cruel Candy

Az őszt szeretem, nem a nyarat,
Az erdőket és nem a tavat.
Magányos bérceket az éjben,
Nem fényeket sűrű tömegben.

Azt szeretem, ha bántasz engem,
Ha nem én vagyok a mindened.
Ha sebemre gúnyos csókot nyomsz,
És nem álszentem meggyógyítod.

Ártó szándékkal húsomhoz érsz,
Dús ajkaiddal véremből kérsz.
Gyűlölném, ha más lennél, Angyal,
Védeni akarnál szárnyaddal.

A jéghideg szíved enyém lett,
Felettem lebben szellemképed,
Intón, mély szigorral uralkodsz,
Csontjaimból készül trónusod.

Debrecen, 2010. június 1.

A csend

Álmod láttam, vérbe fúlót,
Feketét, füstben gomolygót.
Megnyílt a föld, leszakadt az ég,
Egy kopár szirten ott álltam én.

Robajlott az izzó láva,
Elnyelt volna száját tátva.
Rám borult a csillagos mélység,
Egy angyal kirángatott onnét.

Üszkös hússal csendben fekszem,
Felébredt az alvó testem.
Viselem a másvilág jegyét,
Bántó árnyak belém égették.

Gonosz átok megtelepszik,
Komor szívemnél melegsik.
Eljön midig, mikor nem várom,
A házamból ki nem dobhatom.

Rontja minden pillanatom.
Ha a fényt újra elhagyom,
Ott már nem lesz, aki segítsen,
A csend marad sötét jegyesem.

Debrecen, 2010. június 6.

Csak te

Bizonytalan holnapod
Emlékké tenni.
Szárnyaszegett álmaid.
Égbe emelni.

A lelkemen taposol,
Belőlem nőttél.
A büszke lombkoronád
Szívem húsíti.

Ezernyi ígéretem
Álnok szó csupán.
Búvó vágyat keresel,
Nekem nem hiszel.

Hiszen szürkeségben élsz,
Hasonulsz te is.
A világ öli álmod,
Ne várj, nézz belém.

Mert múlik a pillanat,
És vissza nem tér.
Takarj be a szemeddel,
Mindent elvegyél.

Debrecen, 2010. augusztus 28.

November

Már egymáshoz bújnak az üres üvegek,
Egyedül vagyok, részeg imát rebegek.
Alszik a város, halovány fény idebent,
A kocsmáros lány leborulva szendereg.

A homály az agyamban lustán elterül,
Gondolatok születnek, hálnak is egyből,
Egy tompa érzés súrolja a lelkemet,
Ma sem jön senki, a kék füstbe révedek.

Leültél mellém, nagyon mélyen rám néztél.
Húvös és hívogató az a sötétség.
Szép hajad az arcodban, szemed megvillant,
Nem szóltál semmit, de tudtam, csak velem vagy.

Csend honolt, akárcsak belül, szívem körül,
Kezed hófehér volt, nem viseltél gyűrűt,
Nyelveden ült a fájdalom, mit megéltél,
De mégis, az én titkaimról meséltél.

Nem értem hozzád, csak a párás szememmel,
Poharat csókoltam, te ezért szerettél.
Ültél és hallgattál, majd szépen megkértél,
De már nem tudom, tőlem mit is kérdeztél...

Reggel lett hát, a napfény perzsel mindenhol,
Szikrázó üveg, oly messze az otthonom.
Mi maradt még, elfogyott az összes pénzem,
Nincs mit várnom, itt az idő elenyésznem.

Haza indulok, a város világos már,
A fejemben kizárólag emléked jár,
A boltok nyitnak, a madarak dalolnak,
Egész életemben csak téged vártalak.

Vajon hol lehetsz, még itt, vagy már odaát?
Megtaláltalak, és várom az éjszakát.
Sötét sarkokba a szemem belefullad,
Jöjj át újra, nem lesz magányos az utad.

Debrecen, 2011. január 8.

Andrina

Hervadt csend ül ajkaidon,
Hideg csóкод fáj nagyon,
A szíved szól, de nem hallom,
Bűneidet hordozom.

Pokoli tűz él szemedben,
Vágyom rád, vak szerelmem,
Azt kérem, táncolj testemen,
Örömöd hagy élvezzem.

Szüntelen kétségek marnak,
Neked mind többet adjak,
Miközben bús felhők alatt,
Sebeim nem gyógyulnak.

Nem vársz, újra magadhoz hívsz,
A vágyaiddal nem bírsz,
Elfed tested, magába hív,
A gyönyöröd elrepít.

Debrecen, 2011. február 11.

Temess magadba

Még mindig az a titkom, mint akkor,
Nem szabadultam meg a haláltól,
Csontos keze a torkomon pihen,
Minduntalan a fülemben liheg.

Mivel a lelkem egy szabad madár,
Átszeli a fekete éjszakát,
Amíg a fejed párnákon pihen,
Föléd hajol régen volt szerelmed.

Közel a pilládhoz, úgy csodállak,
Legszebb virága a félhomálynak,
Holdsütötte fehér bőrod érzem,
Illatod bódít szépen, csendesen.

Egyé válni veled, ez a jövőm,
Készülj drágám, én beléd költözöm,
Alvó testemet érted elhagyom,
Mire felébredsz, már benned lakom.

Kisvárda, 2011. március 20.

Időben elérjük egymást

Gyere, és nézz belém mélyen,
Mert a romjaim fölött
Megláthatod azt, ami majd
Téged szépen megköszön.

Akkor majd nem veszíthetünk,
Ha már végleg magába zárt
Minket a köd.

Az igazi arcod, tudom,
A külvilágnak csak sár.
De elérlek majd, enyém lesz
Az a csillogó gyémánt.

Szenvedéseink legvégén
Fáradtan térdre rogyunk.
Átölelve belül egymást
Véget ér megtört utunk.

Ezüst csillagok alatt
Összeforr táncoló álmunk.
Örökké az éjszakában
Nincs senki, csak önmagunk.

Akkor majd nem veszíthetünk,
Ha már végleg magába zárt
Minket a köd.

Ha majd nem leszünk mi már itt,
Hát hiányolnak minket,
Nincs olyan, aki álmodjon
Nekik valami szépet.
Nincsen.

Debrecen, 2011. március 23.

Ha elhagysz, veled megyek

Érzem, felfalta lelkemet a magány,
Nincs itt senki, aki megmenthetne már.
A távolban szemed álmokat kerget,
Nincs szívem, hogy megzavarjalak téged.

Merev a te arcod, de mégis beszél,
Hajadat fonja a hűs nyáresti szél.
Susognak a lombok a fejed felett,
Magadhoz húzod meztelen térdedet.

Nincsen fürdőző, nincsenek turisták,
Neked is már csak ilyenkor szép a nyár,
A hold nyaldossa a csupasz válladat,
Nincs szívem levenni homály-ruhádat.

Lehült nagyon a part, és feltört a kő,
Zenét hallasz mélyről, elindulsz egyből.
Hullámok várnak, megnyílnak testednek,
Vad imádattal téged kényeztetnek.

Érzem, felfalta lelkemet a magány,
De most, hogy te is végleg eltávoztál,
Horizonton szemem, álmokat kerget,
Nincs szívem ahhoz, hogy elengedjelek.

Debrecen, 2011. április 8.

Szemem

Izzik a csend, mikor egyedül maradsz,
A mélybe hullnak mind a halott madarak.
Szürke az ég, álomra hív a sötét,
Pillád lezárul, nem látod már a reményt.

Síneken zakatol éjjel a fémszörny,
Kattogva hatol be a képzelet mögé.
Nyugtalan léptek hát, körbe és körbe,
A törött pohár már újra a kezében.

Félhomály, könnyek és egyetlen fénykép,
A lakásban az összes holmid szertesztét.
Por lep be mindent, és kihűlt szerelem,
Száradva sínylik világtalan lelkedben.

Hajnali fények zavarják a szemed.
Már egész éjszaka le sem zártad őket,
Itt az idő, késve, züllött külsővel
Kezdeni a robotot gyengén, bűnhődve.

A buszon nyakkendődet igazítod,
Mélyen hajadat túrva, hátra simítod.
Az emberek lopva pillantanak rád,
De te nem, többé már senkit, senkit sem látsz.

Csak őt, ott legbelül, az emlékekben,
Amikor még táncoltatok, kéz a kézben,
Édes mezőillat volt a hajában,
Neked énekelt csillagos éjszakában.
Belül, arcán nem fog a komor idő,
Amikor ránézel, eszedbe jut egyből:
Te voltál az ő világa, ő tiéd,
Szívével fonta köréd lágy szeretetét.

Nem tudod, most hol vagy, minden örvénylik,
Dörzsölöd szemedet, nem látsz tisztán semmit.

Képtelen zuhanás, fejed nehéz lesz,
Frontális ütközés szippant a sötétbe.

Megszakad itt minden, felpattan szemed,
Lihegsz és úszol a jeges verejtékben.
Nevedre sem emlékszel, úgy fordulsz meg,
De nézd, ágyban ott fekszik melletted ő,
Aranyhajú kedvesed!

Debrecen, 2011. április 21.

Emlékben

Szomorú tűzmadár
Idegen völgybe száll.
Felkel, majd elalszik,
Mámorban felsikít.

Távolban fellegek,
Susognak fenyvesek.
Illatuk hívogat,
Barlangok bújtatnak.

Felperzselt tájakon
Emléke átoson.
Szerelme szívekben
Megnyugszik csendesen.

Elmúlt és nincs többé,
Mehalt a vágyakért.
Mindenki messze jár,
Eljött egy újabb nyár.

Debrecen, 2011. május 8.

Visszabújt magába

És rám tört a baljós reggel.
Ordas szája csak habot szórt.
Engem újra elragadott.

Egy másik helyre ellökött.
Rozsdás vonat melegében.
Kies arcok mélységében.

A sarokban az alvó lány.
A fejét oldalra veti.
Hollóhaja eltemeti.

Égett levelek szaga szúr.
Soraikat elfeledtem.
Nem vagyunk már képeken sem.

Nem leszél így libabőrös.
Most már nyakad is csóktalan.
Lágy szíved meg világtalan.

Felém hajoltak kék hegyek.
Szemembe vájt a napsugár.
Visszabújtam magamba hát.

Tatabánya, 2011. július 12.

Felem

A Szeret-lak emlékére I.

I.

Nézd,
Semmit nem számított a távolság.
Egymást simogatták a szép szavak,
Hogyha két lélek otthonra talált,
A testek is egymáshoz simulnak.

Az éjben jeleidet követtem,
Miket nappal aszfaltra rajzoltál,
Mindent egyetlen lapra feltettem,
Amíg boldogan ajtót nyitottál.

Tűnő fájdalom, épült ott minden,
Vidám szobád lett az új otthonom.
Az illatod enyém lett teljesen,
A titkomat el kellett mondanom.

Színekre ébredtem fel melletted,
Karomban még csendesen aludtál.
A beteg szívem úgy megszeretett.
Ezüst csillag forgott szobád falán.

Ősztájban a szerelmünk lebegett.
Egy gyönyörű park volt csak a mienk,
Ott felnéztem, nem láttam felleget,
Nem volt olyan, hogy enyém, vagy tiéd.

Aztán gyorsan hegyekbe siettünk,
Pirosan mosolygott őszi arcod.
A hold világította fekhelyünk,
Nekem ott ért véget minden harcom.

Tarka sálad táncolt a nyakadban.
Domboldalon forogtál, Kedvesem.
A napfény súgta nekem meg halkán,
Csakis te vagy utolsó esélyem.

Füstös falucska tiszta utcáján
Bejártunk mindent, amit lehetett.
Magunkba szívtuk a lét csodáját,
Hegytetőn és a völgyben odalent.

Tiszta ágyban mellém lefeküdtél,
Rózsát szárítottál a szobámban,
Csókoltál gyerekkorom szent helyén,
Nem éltem már többé a magányban.

Zörgő falevelek közt szaladtál,
Ahogy a sápadt nagy ég betakart,
Belőlem egy jobb embert faragtál,
Én szépnek láttam mást és magamat.

Játszottál, úgy törted a jégpáncélt,
Melletted olyan gyorsan gyógyultam,
Szerettük egymást mindig, mindenért,
Mennyi örömkönnyed volt miattam...

II.

Nézd,
Mi beköltöztünk az álmainkba,
Először aludtunk hideg földön,
Édes álmom szállt fáradt pillánkra.
Az arany reggel minket köszöntött.

A mézes sütemény illata szállt,
Azt rögtön egy finom csók követte,
De az Ördög még ott is bennem hált,
A türelem a legfőbb erénye.

Azt hitted, te meg tudtad ölni őt,
Hát meghagytalak a vak hitedben.
Valóban én adtam neki erőt,
Mert az évek alatt megszerettem.

Nem láttál semmit, csak szépet, mindig.
Amikor a szemünkbe hullt a hó.
Azért is mentünk az út végéig.
Majd tarka sálad mindentől megóv.

Nem táncolt már nyakadban, intő jel,
A nagy égből bánatvágy szállt alá.
Te zokogva feküdtél odalent,
Én lenéztem, és nem vágytam terád.

Még bírtuk a harcot, elmúlt a rossz,
Azt mondtuk egymásnak, *felejtjük el*,
Vártam mindig kedves ajándékod,
Te minden nap büszkén rám néztél fel.

Jaj, egyszer hát az álmunk megszakadt,
Könnyes szemmel nekem könyörögtél.
Láttad démonom, szavad elakadt,
Szipogva a szobából kimentél.

Mint két idegen, teltek a napok,
Feltámadt a régi, mély sötétség.
Az alkohol gyűlöletet adott,
Te már mindenbe beletörődtél.

A lakásunk kezdett koszos lenni,
Minden szeglete oly csúnyának tűnt.
Már csak rút kényszer volt hazamenni,
Bennem az összes élmény rég kihűlt.

III.

Nézd,
Tarka sálad nem vetted fel többé.
Magányosan lógott a fogason.
De illatod őrizte örökké,
Azt szagoltam, ha nem voltál otthon.

Győzött bennem a Pusztulás Atyja,
Bár még vágytam a szerelmet Veled.
De az élet kegyetlen, nem hagyja,
Hogy harc nélkül bármi tiéd legyen.

Mikor először mondtam, reszkettem.
Aztán már mardosó szokássá vált.
Szavakkal bántottalak és űztem
Mindent, mi bennünk otthonra talált.

Végül szomjazva vártuk a búcsút,
Annál már mindkettőnk jobbat akart,
Megcsúfoltuk a szerelmes múltunk.
Az utolsó virág is elhervadt.

Meleg volt a vasárnap délelőtt.
Tőlem még egy ölelést sem kaptál.
Úgy kellett elmenned, még mielőtt
Egymásba teljesen belehalnánk.

Magaddal vitted tarka sáladat.
Az illatodat elvitte a szél.
De emléked maradt a lakásban.
Kezdtém érezni a fájdalmat én.

Minden sarokban vidult szerelem,
A durva szavak üzték el onnan.
Múlt szelleme, miért nincs kegyelem?
Visszatért mindennap, hogy láthassam.

Éjszaka volt mindig, mérhetetlen,
A magány újból kézen ragadott.
Már nem feküdtél velem békésen,
Régi bűnöm is meglátogatott.

Eljött a nap, és én is elmentem,
Üresen hagytam a szép álmunkat.
Lakásunk úgy kongott, mint a lelkem,
A valóság törte le szárnyunkat.

IV.

Nézd,
Mindent elveszítve roncsok vagyunk,
Beleillünk ebbe a világba.
Azt hiszem, többé már nem álmodunk,
Nincs már semmink, hát minden hiába.

Egyre jobban fáj ez a veszteség.
Az idő elmélyít minden sebet.
Nem kíván nekem senki szerencsét.
Nem nyitja jó megnyugvás a reggelt.

Hiányzó szeretet, mint valaha,
Fatányéron a finom vadétel.
Eldugott falvak füstös illata,
Az, hogy csókot kérnem sohasem kell.

Hiányzik az, mi jobbá tett engem.
A lelkembe beköltöző szépség,
Hogy ősi önmagam éled bennem,
És nem várom semminek a végét.

Nem tudunk szólni, elcsuklik hangom.
Túl magasról zuhantunk mi ide.
Szép emlékünk az én ópiumom,
Hiszen a képeink elenyészve.

Te voltál az utolsó esélyem,
Tudom, hogy Téged Isten küldött el.
Ez lett mindkettőnk csúfos végzete.
De a föld le majd csak engemet nyel.

Fáj az is, hogy amit tönkretettem:
Más világból kiszakadt tisztaság.
Ha majd egyszer igazán megértem...
Nagyobb a bűnöm, mint a gyilkosság.

Voltam nemrég a régi helyeken,
Kettőnk zenéje szólt a magányban.
Égre néztem, szívem a hegyekben,
A szerelmes múltba visszavágytam.

Ha van mosolyom, könnyekbe fullad:
Őszi vonatok közt felém szaladsz,
Csomagodat kezedből eldobod,
Nyakadban táncol a tarka sálád,
Hosszú, színes sálád...

Tatabánya, 2011. szeptember 29. - 2011. október 9.

Visszaváró

Minden lépteden
Finom zaj legyen,
Halljam.

Édes éneked
Tárja fel lelkem,
Ments meg.

Minden könnyeden
Tükrözzön szívem,
Jöjj el.

Édes testeden
Pihenjen szemem,
Tarts meg.

Tatabánya, 2012. március 13.

Vörösbor

Vörösbor az ősi mámor asztalán,
Görögök szűrték az idők hajnalán,
Józanságunk az éjszaka oltárán,
Áthajózunk a vágyak óceánján.

Budapest, 2012. március 29.

Kriszti pillanata

Szívből ígérem, senki nem találhat meg.
Vigyázok rád, lesz neked is még
Ünneped!
Érzed majd a karácsonyt, várod a hétvégét,
Te leszel minden, és én leborulok
Eléd.
Szívből ígérem, nem lehet senki másé
A csodás álom, melyet
Belém szerettél.
Könnyedet lecsókolom és kezedet fogom,
Én mindennél jobban
Akarlak a világon!
Szívből ígérem neked, ha elbújsz
Bennem,
Soha nem foglak magadra hagyni téged!
Mert olyan világ vár rád idebent...
Idebent,
Ahol minden csak
Veled együtt lélegezhet.
Minden csak terajta múlik, de
Tudnod kell,
Ha magamra hagyasz, meghal valaki
Bennem.
Húzz magadhoz kérlek, és
Hagyd, hogy csókoljalak,
Hunyd be szemed, adj utat a
Hódolatomnak.

És a tested megnyugodott
Kezeimben.
Kisimult lelked
És
Mosolygott a szemed.
Örültem neked és nyugalmat leltem
Benned.
Magamból egy érzést szívedben elültettem.

Maradjunk még
Egy kicsit
Kettesben, kérlek.
Oly sokat dolgozol, hajtsd ide
Fejedet.
Csorogjanak csak a percek, az időt ne nézd,
Bízd rám most magad,
Engedd, hogy
Öleljelek még.
Tekintetem remegő ajkadra tapad.
Hidd el,
A halálból is élet fakadhat.
Nézz körbe,
Összeomlik végül úgyis minden,
De én
Örök leszek, csókra vágyom
Szüntelen.
Szépen kérlek téged, maradj
Egy percre még,
Csak addig, amíg a cigarettám elég.
Igyunk még egy kis bort,

És beszélj,
Mesélj, kérlek.
Ne érjen ez a gyönyörű éj pont most
Véget.
Olvasd majd el kérlek,
A leveleimet.
Csak neked születnek
Bennem
Százak, ezrek.
Ha millió csillag az égen, és ébren vagy,
Eszembe jutsz, az arcod
Bennem dalra fakad.

Ám, te, mint űzött vad, eltűntél,
A szívemnek semmit el nem hittél,
Azt hitted, álom vagyok csupán,
Neked biztonságot ad a magány,
Hát, úgy folytál ki karjaimból,
Mint a vágy,
Amelyet halálra szorítottak.

Tatabánya, 2012. december 12.

A mosolygós pesti lánynak

*Azon két este emlékére, amikor is egy idegen lány, aki a
legszerencésebb volt közülünk, új utakat nyitott bennem a
gondolataival, a puszta létezésével.*

Gyere gyönyörű idegen, táncolj velem,
Sohasem láttam hozzád foghatót még.
Mint a hamu, esik szét a kétség közeledben,
Ma este az angyalok elfordulnak, ne félj!
Te eredeti vagy, rajtad nincsen festék,
Csak élsz a mának, csizmádat ledobod,
Vörös a bor és most keserű a csokoládé.
Lazulj el, kedves! Számban olvad szét a mámor.

Gyere gyönyörű idegen, lebegj velem,
Néhány órára mienk ez a szoba.
Simogatják fehér bőröd halvány, piros fények,
Szolid ruháid a földön szertedobálva.
Az ajkaid édesítik az éjszakát,
A dohány kék füstje rendre betakar.
Minden mozdulatod kecsesen leng, szép és vidám,
Bár tudod, beteg vagy, és bármikor meghalhatsz.

Gyere gyönyörű idegen, éj el velem,
Ma este a legszebb vagy a városban.
Ezer halk bókomból lesz a csillogó ékszered,
Bódult lényed szabadon száll és belém zuhan.
Vékony tested kanyargó vad folyó, izzad.
Kezeim között találja meg medrét.
Combaid lágyan simogatják, fonják vállamat,
Beléd csókolom minden vágyamat, ami kéj.

Ennyi voltál hát, nem látlak többé,
Te így válsz nekem tökéletessé.

Tatabánya, 2012. december 17.

Másik felem

A Szeret-lak emlékére II.

Éjszakákon át nem aludnál, ha tudnád, min mentem
keresztül,
Többé nem álmodnál, ha éreznéd, ami most a szívemen
ül.

A harmincadik nyár gyilkos akarata

Harminc éves voltam, amikor eljött hozzám az a gyilkos
nyár,
Gyöngyözve szöktek be az otthonomba a fekete patakok.
A bűzös, halált hozó víz a túlvilágról egyre csak áradt,
És a megérdemelt pusztítást én megállítani nem tudtam.

És odakint csak süttött az átkozott Nap, egyre melegebb lett.

A fény követelte vissza Szent Gyermekeit, nekem ő már nem járt.

Hallva a hívó szót, menni akart, és ment, nem tartottam vissza.

Fejemet leszegtem, kerültem tekintetét, így kelt hát útra.

De bár várta, akarta, olyan szívesen velem maradt volna,

Egy évekig eltartó, édesen múltidéző búcsúcsókra.

Nagy károkat okoztam őbenne, megloptam a szép világát.

Képtelen voltam javulni, és nagyon fáj, hogy így is szépnek lát.

Szemem alá barázdákat karcoltak, égettek a sugarak.

Feketére festve az ablak, és térdig ért a zavaros víz.

Utoljára ment ki az ajtón, válla fölött még visszanézett,

És én a lelkébe belemartam, még el sem búcsúztam tőle.

Harminc nap

Harminc éves voltam, amikor elvesztettem az összes álmom,

Minden emlékem, amit tárgyaim őriztek, elvitte a víz.

És vitte, sodorta az újakat is rendre, kivétel nélkül.

Először az ő szobáját söpörte ki zúgva, nem kímélve.

És kongott a félig üres lakás, visszhangzott minden
sóhajom.

Csupasz falak értek össze a fejem fölött nagyon
gonoszan.

Rút estéken fekete ruhában feküdtem a kihűlt padlón,
És vörös italok suttogták a fülembé az én gyászdalom.

Kacagva vitte el hátán a víz az én csendes szobámat is,
És gyönyörű napjainknak csak a keserű, hűlt helye
maradt.

Nem hallhattam vidáman csilingelő kacaját a konyhából,
Illata sem lengett, nem simította arcom keskeny ujjával.

Az utolsó napon már semmim sem volt, pont úgy, mint a
legelsőn,

És kimentem én is még egyszer, utoljára azon az ajtón.
Bezárult végleg, majd egyszer visszanéztem, mint ő
harminc napja.

Ott élt egy lány, akit szerettem, és ott éltem én a
gyönyörű
Szívében.

Az volt a baj, én Kincsem, hogy túl sokáig laktam a
homályban,

Te szorgos kézzel gyomláltad lelkem, színeket ültettél
belém.

És feketéből egyetlenegy soha meg nem hagytaál
nekem.

De a sötétség csírája kikelt lelkem mélyén, élni akart
Örökké.

Adósság

Tudod,
Esténként zuhogott,
Szememből hulltak fekete könnycseppek,
Duzzadtak fekete, bűzös vizű patakok.
Lábaimnál egyesültek, hogy fejem fölött majd
összecsapjanak.
Undorító habja kente össze ruhámat,
És a bőrömről le nem moshattam.
Én így nem feküdhettem vissza Temelléd,
Gyönyörű, cseresznyeszínű, puha ágyunkba.
Hát, egyre messzebről néztelek, ahogy alszol,
És már felém sem fordultál, mert hitted,
Hogy én
Elhagytalak téged.

Pedig,
Nem volt soha senki, kit úgy szerettem,
Mint téged.
Ezért tudtalak bántani is, és ezért szakadt ki közben
mindig
A lelkem.
És ahogy azon a gyászos, beteg éjszakán mondtad:
*Bármit tervezel,
Azt tudnod kell, hogy
Téged soha senki
Nem fog annyira szeretni,
Mint én.*

Én
Tudtam jól, minden szavad igaz, és azt, hogy Téged
sem...
Azóta sem járt senki a szívemben,
Annak ablakán örökké a Te emléked zörget,
És én se beengedni, se elküldeni nem tudom
A szerelmet.

És most,
Visznek tova
Fekete, keserű vizű patakok,
Senki nem tudhatja, mi célból és hova.

Sötétlő lepkék lepték el a szívemet,
Elzárják előlem az éltető fényeket.
Nem ragyog úgy senki, ahogyan Te tetted,
Az érzések kiteljesedés nélkül halnak el
Bennem.

Csönd vagyok csupán, a sűrű magányban.

Budapest, 2013. április 13. – 2013. április 17.

Bogarak a fűszálak alatt

Apró, színes bogarak cipelitek-e még
Gyöngé hátatokon az élet könnyűségét?
Ott, a fehérre meszelt garázs fala mellett
Ígértek-e még a régi kút tövében,
Kék szemű gyermeknek, aki mindig mosolygós,
Hogy valóság lesz egyszer a tarka álmokból?

A hatalmas meggyfa alatt rejtőzik-e még
Elszürkült fűszálak sűrű, nyirkos tövében
Meseszép, meleg csókú jövő lágy reménye?

Szörnyek laknak a pince fekete gyomrában,
Hová kis ember nem merészkedik sohasem!
Ugye, nem léptetek azóta sem felszínre?

Égen járó madarak, ti ott, magasabban,
Mint ameddig az óriási fenyő felér!
Fentről mosolygó kis porszemet láttok-e még?

Nő-e még a hátsókertben a finom zöldség,
És a ribizlibokor, a mézédese körte,
Az áttetsző, zölden ringó, fanyar köszméte?
Hull-e még sárga festék a garázsajtóról,

Amikor nagy titokban labda csattan rajta,
Hordja-e szél huncutul, csavart darabokban?

Mindig jókedvű nagyapám öreg kertjébe
Száll-e még a raguleves finom illata,
Ott sül-e még a világ legjobb sült krumplija?

Csörög-e még kanál a régi tányérokban
Kiadós ebédek után jön-e az álom,
Kis testet óv-e még régi szagú takaró?

Énekel-e koldus a tulipánfa mellett,
A feszület előtt térden szombat délután,
Mikor egy kisleány fáradtan aludna már?

Az utolsó kép, mit lát egy jóságos mosoly,
Virágos köntösében békés nagymama néz,
Piros fotelben ülve halkítja a tévét?

Titokzatos kis házi manó, sosem látott,
Mondd, még,
Hozol-e Sport szeletet horgolt terítőre,
Egy kék szemű kisleány álmos örömére?

Ó, az épülő világ hideg, fekete tornyai
miért takarják előlem már a szombat délutánok
gyümölcsszagú, napfényes forgását?
Mélyfekete árnyai miért ölik el bennem a reményt mind
és miért szorítják a gyönyörút vissza, vissza
az időn túlra, az emlékek közé?
Én nem kértem ezt, és nem kell nekem, én a gyerekkort
akarom
és gyerekké lenni, és gyermek maradni,
és a lehülő délutánon ezer élménnyel bennem
az újak után szaladni.
Még egyszer oda visszamenni, még egyszer és örökre.
Apró, kis színes bogarak cipelitek-e még
gyöngye hátatokon az élet könnyűségét?
Ott, a fehérre meszelt garázs fala mögött?
Ígérték-e még játékot, vidámságot a gyerekeknek,
ha felnőnek?
Örömben fürdik-e még a Bessenyei utca,
ahol ráncos kezek édes házi szörpöt nyújtottak felém?
Apró, kis színes bogarak
Kérlek, ne hazudjatok a gyerekeknek
soha többet...

Budapest, 2013. május 5.

Lassú halál

Félek. Egyedül vagyok.
Gyengén.
Remegve, üresen.
Én vagyok a sötétség.
Ami elnyeli a fényt.
Megfojtja a reményt, és saját keserű könnyeit nyeli.
Magánnyal táplálkozik. A lelkét mérgezi.
A létezéssel.

Mersz-e vajon belém nézni?
S nekem új szavakat tanítani.
Mersz-e vajon hozzám érni?
Nem félve, hanem tisztán. Önzetlenül, gyógyítón.

Persze, hogy nem.
Én látom a félelmet. Belőlem nőtt ki.
Szörnyű gyümölcse a világra hull.
Ha megízleled, nem kell többé.
S mind itt marad.
Énnekem.

Budapest, 2013. június 6.

Keservers

Egy halott csillag ártón nyugszik tenyeremben,
Hajamban rejtőzve csattognak a vasfogak,
Te már akkor tudtad, mikor én még nem voltam,
Miket hallasz majd tőlem, és hogyan érezlek.

Az utolsó pillanat fagyott az arcomra,
Mikor búcsú nélkül intettél felém, belém,
Mert születéskor sohasem látjuk a halált,
Pedig a tarkónkat cirógatva velünk jár.

Egy halott csillag ártón nyugszik tenyeremben,
Egykor még szép szemed fénye is túlragyogta,
De kihunyt minden, csak a betegség ébredt fel,
Mit még nem érzek, de tudom, itt munkál bennem.

Mert azóta vagyok halott én, hogy elmentél,
Vitted magaddal színes álmaim, tova el,
Tudom, önként adtam, hogy szép lehessél mindig,
Így enyém már csak a végső vezeklés marad,
S a pihék nyugtalan borzongása.

Az utolsó pillanat fagyott az arcomra,
Táncolnak falevelek, simulva arcomra,
Halálba,
Ágyamon legutolsó gondolatom Te vagy,
Érted jöttem, de miért, nélküled meghalok.

Budapest, 2015. július 28.

A rózsák völgyében

Hódolat Lettinek

Gyönyörű rózsák kertjében vagyok,
a legszebbet szakítanám Önnek, örömére, de kezeimet
összekötözi,
megfordulok nehezen, háttal próbálom keresni, hogy
Önnek adjam,
de karjaimat hirtelen éles pengével levágja.

Térdre rogyok színe előtt,
piros vérem a rózsákra ömlik,
lábammal próbálok szakítani Önnek egy szálát, de
szívből eltöri,
S én annyira akarom, de annyira, már-már sikerül,
majd
hasít újra az éles penge, lassan, de biztosan vágja le
lábaimat.

Nem kérek kegyelmet,
fogaimmal próbálom Önnek adni a legszebb szálát,
mely pirosabb, mint valaha,
de számat beragasztja.
Szememből érkező kérdés-vágyat megértvén a penge újra
lesújt,
utoljára.

Fekete kezek tálcán kínálják Önnek
szívemet.
Vajon elfogadja, vagy a rózsáért hajol le?

Budapest, 2016. április 2.

Szép

Húha, most látom csak, hogy milyen fenségesen
gyönyörű ez az este.
Az istenek ujjai ismét pompázatos szépséget karcoltak a
kifeszült pillanatokra.
S pazar bájjal mosolyog az álomszép káprázat.
Fekete, szelíden hullámzó tenger zárja keretbe a
meseszép szigetet.
Hol az, aki kiköt, gyémántszemébe nézhet az élet örök,
soha nem múló szépségének.
S maradni akar, csak csodálni, felfedezni ott az ezer meg
ezer titkot és kincset.
Hagyni, hogy elragadja őt a magasztos varázs, az angyali
tünemény.
Mert ki egyszer látta ezt az ízléses csodát, mást látni már
nem kíván.
Hiszen, tündérszép vagy, kedves Alexandra,
s a világon minden szépség,
a Te szépséged
halovány
másolata lehet csupán.

Budapest, 2016. szeptember 8.

Jókívánság Nikinek

Minden lépted puha legyen ma az Álomföldeken,
Arcod felhőkbe fúrva mosolygós,
Kezed meleg,
Szíved titkon dobogó.
Lelked édes,
Gyümölcsöskertben bolyongó.

Budapest, 2017. július

Amandina

A mantra

Ördöghold, ördöghold,
Ragyogjál fényesen.
Ördöghold, ördöghold,
Ragadd el kedvesem.

Álomba zuhanás,
Örökös megváltás,
Örökös zuhanás,
Kész van a megszállás.

Ördöghold, fogadd őt.
Fehér árny, járjad át.
Ördöghold, temesd őt.
Te már itt ragadtál...

Kisvárda, 2017. augusztus 20.

Nagy szemű gyerekek

Hintázok, hintázok,
Egyszer csak, tudod mit látok?
Fel az égbe, lebegve felszállok.
Oly messzire jutok, bár egy helyben állok.

Kint játszok, kint játszok,
Egy kis pontban szaladgálok.
Folyton a túlvilágba ugrálok.
Ha nem ugrálnék, hirtelen meghalnátok.

Álmodok, álmodok,
A falvédőre tapadok.
Egy kicsiny sárga pötty, fent ragyogok.
Még időben a halál torkára állok.

Repülök, repülök,
Az űrben: látszom, eltűnök.
Hol vagyok, tudod-e, most hol vagyok,
Ha hozzád a múltamba visszafordulok?

Hintázok, hintázok,
Egyszer csak, tudod mit látok?
A jövőmből magamra kiáltok:
Ne félj, az üveggolyóra visszajárok!

Budapest, 2017. szeptember 3.

Én majd vigyázok rád

Látom hát, te vagy a legmagányosabb a világon,
Hajtsd most ide kicsi fejedet szépséges gyermekem.
Sírj csak, én leszek az, aki igazán figyel rád is,
Hunyd be a szemedet, mialatt fogod a kezemet.

Mindent értek szavak nélkül, ha nem bírod mondani,
Lebegjünk mi ketten az úrben, nem muszáj beszélned.
Minden könnycsepped a jó tisztulást hozza magával,
Érzem, hogy komoly dolog történt meg, szipogj csak
kedves.

Ha újra te vagy a legmagányosabb a világon,
Gondolj csak majd magad mellé, lenned nem kell
egyedül.
Őrzöm az összes bús titkod, mintha sajátom volna,
Nincs idő, addig maradok, míg bánatod elenyhül.

Ne félj, nem kell egymagad lenned a sötét szobádban,
Én mindig ott vagyok veled, ha nevémen szólítasz.
Szívemből békét dúdolván a hajadat simítom,
Akkor érted létezem, bármikor magadhoz hívhatsz.

Örökké te vagy a legmagányosabb a világon,
Végérvényesen vagyok elhagyatott együtt, veled.
Mert hasonlót csak hasonló érthet meg úgy igazán,
Így a legmélyebbről köszönöm, hogy segítesz nekem.
Mindig.

Budapest, 2017. október 6.

Akiket a bánat visz el

Halványsárga képek örökös hullámozása,
Elfáradt, beteg testünk tompa puffanása.
Vészjóslón bólogató komor lombkoronák,
Az ajtónk rég nem nyitható, a zár elrozsdált.

Nincs már fény a világban, és nincsenek ízek,
Senki semmiről soha nem kérdezett minket.
Belül a bánat még most is bátran burjánzik,
Hideg padlón fekvé szívünk végleg kialszik.

Nem leng már bennünk, nem ad meleget, életet,
Csendesen nyújtjuk át szép lelkünket Istennek.
Odalent a szeretet értünk élt, nem velünk,

Mégis,
a legszebb álm volt,
mit látott
szemünk.

Budapest, 2017. november 23.

Tartalomjegyzék

Lassú éjszakákon.....	4
Tátongó sötétség	5
Ha repülhetnék	6
Elsodorva	7
Meghalt józanság	8
Hagyjál békén	8
Lekésve.....	9
Ha eljön az éj.....	9
Talányban fogant	11
A létezés elviselhetetlen színei	12
Utazás.....	13
Sötéten	13
Az éj olyan, mint akkor	14
Hirtelen megszakad	16
Az én bánatom	17
Segíts, vagy taposs el.....	18
Isten óvjon meg.....	19
Vannak, akik azt mondják.....	20
Eltűnt	22
Embertelen emberek.....	23
Leszek én.....	24

Cruel Candy	25
A csend	26
Csak te	27
November	28
Andrina	29
Temess magadba	30
Időben elérjük egymást	31
Ha elhagysz, veled megyek	32
Szemem	33
Emlékben	35
Visszabújt magába	36
Felem	37
Visszaváró	44
Vörösbor	45
Kriszti pillanata	46
A mosolygós pesti lánynak	49
Másik felem	50
Bogarak a fűszálak alatt	55
Lassú halál	58
Keservers	59
A rózsák völgyében	60
Szép	62
Jókívánság Nikinek	63
Amandina	63

Nagy szemű gyerekek.....	64
Én majd vigyázok rád.....	65
Akiket a bánat visz el.....	67

Fekete Szivárvány. Versek, negyedik kézirat.

Íródott Öszfalvy László által, aki minden jogot fenntart magának. A dokumentumot a szerzői jogról szóló 1999. évi LXXVI. törvény védi. Előzetes engedély nélkül nem terjeszthető sem nyomtatott, sem digitális formában. Sem részben, sem egészben.

novemberimesek@gmail.com
oszfalvy laszlo@estvilag.hu

Ezen sorok a kisvárdai, debreceni, tatabányai, budapesti és a végtelen éjszakában születtek 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2015, 2016, 2017-ben.

Színes álmokat!